

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 4/2017

Katekismus: ruista sielulle s. 3

Neljä ohjetta huonolle
kristitylle s. 6

Näin löysin seurakuntaan s. 4

USKO, TOIVO JA RAKKAUS

✍ JUHANA POHJOLA

Risti, ankkuri ja sydän. Nämä symbolit ovat tuttuja. Vaikka Raamattu olisi jäänyt vieraaksi, tämän jakeen useimmat muistavat: ”Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus.” (1. Kor. 13:13)

Monille tässä on ilmaistu kristinuskon sisältö. Ihmisen kokonaisvaltaiseen hyvinvointiin tarvitaan *uskoa* eli avoimuutta ja lapsenomaista luotamusta elämän mahdollisuuksien ja salaisuuksien edessä. Tarvitaan *toivoa*, joka ei lannistu vastoinkäymisissä ja pitää sitkeästi kiinni unelmistaan. Hyvään elämään tarvitaan lisäksi *rakkautta*, joka antaa ja vastaanottaa ehdotonta hyväksyntää, huolenpitoa ja lämpöä. Näistä aineksista tehdään onnellista elämää. Vai tehdäänkö? Kaikki tämä on oikeaa, mutta riittämätöntä! Köyhäksi jää sellainen kirkko ja ihminen, jolle uskolla, toivolla ja rakkaudella on noin vähän annettavaa. Miksi? Koska kaikki ne on ymmärretty ihmiskeskeisesti ja tämänpuoleisesti. Voisiko se riittää Sinulle, joka olet luotu Jumalan yhteyteen iankaikkisuutta varten?

Usko on risti. Usko ei ole ihmisen tunteita eikä hartaita aavisteluja. Uskolla on sisältö, joka on varma ja luotettava, koska Jumala on sen ilmoittanut meille Raamatun sanassa. Usko on luottamussuhde Jumalaan ja hänen ilmoitukseensa Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Usko sanoo: ”Minä tiedän ja tunnen minun Herrani ja Pelastajani.” Usko on lahja, joka syntyy ja säilyy Kristuksen armon omistamisesta. ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja.” (Ef. 2:8) Usko omistaa Kristuksen!

Toivo on ankkuri. Tätä ankkuria ei heitetä ihmisen sydämeen, vaan Jumalan lupauksiin. Peräänantamattomuus ja sisukkuus ovat hyviä piirtei-

tä, mutta toivo on enemmän. Se ei ole haave, vaan kuolemaakin varmempi asia, koska Jumalan sana antaa, mitä se lupaa. Tämä maailma ei riitä ihmiselle, joka ei kuitenkaan voi pelastaa itseään pyhän Jumalan edessä. Kristilinen seurakunta elää syntien anteeksi-antamuksesta ja iankaikkisen elämän toivosta. Kirkon tehtävä ei ole pelastaa maailmaa, vaan ihmisiä maailmasta taivaaseen. ”Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni.” (Hepr. 6:19) Matkamme murheissa ja vaivoissa uskon synnyttämä toivo kantaa. Toivo elää Kristuksen sanan lupauksista!

Rakkaus on sydän. Jumalan on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala. Meidän rakkautemme vääristyy itsekääksi oman edun tavoitteluksi. Se tyipistyy romanttiseksi tunteiluksi ja sotkeutuu ihmissuhdevyyhdiksi. Harvoin se suostuu pyyteettömästi palvelemaan ja toimimaan toisen hyväksi. Todellisen rakkaus lähtee Isän Jumalan sydämeeltä ja näkyy meille ristinmuotoisena itsensä kokonaan toisen hyväksi antavan tekona. ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.” (1. Joh. 4:10) Tämä rakkaus valloittaa sydämiä ja liikuttaa käsiä ja jalkoja sitä toisille jakamaan. Rakkaus on Kristuksen toimintaa kauttamme!

Lähetysshiippakunnassa kokoonnumme kuulemaan Jumalan puhetta saarnassa ja nauttimaan ehtoollisen lahjaa. Me tulemme sinne, koska emme löydä itsestämme uskoa, toivoa emmekä rakkautta. Meille ei liioin voi riittää vain hyvinvoinnin ja hyvän elämän tavoittelu. Eivät edes kauniit mut-
ta tyhjät kirkolliset puheet ole kyllin. Tarvitsemme enemmän. Tarvitsem-

me yhä uudestaan uskon, joka omistaa Kristuksen syyllisyyden ja häpeän alla. Tarvitsemme toivon, joka katselee kyyneltenkin läpi Kristuksen kirkkautta maailman pimeyden keskellä. Tarvitsemme rakkauden, joka on ehdoton ja täydellinen myös itsessään ei-rakastettavaa ja rakkaudetonta kohtaan.

Haluamme liittyä siihen Jumalan kansaan, joka apostolien, marttyyrien ja uskon isien ja äitien kanssa on vaeltanut uskossa, toivossa ja rakkaudessa Raamatun sana valonaan. Haluamme kulkea rukoillen vanhan pyynnön sanoin: ”Herra, anna meille apostolien usko, marttyyrien toivo ja Kristuksen rakkaus.”

Tule kulkemaan ja rukoilemaan kanssamme!

KATEKISMUS: RUISTA SIELULLE

✍ JANNE KOSKELA

📷 UNSPLASH.COM / TOA HEFTIBA

Tänä vuonna on kulunut 500 vuotta siitä, kun Martti Luther naulasi teesinsä Wittenbergissä anekappa vastaan, oikean raamatullisen, evankelisen uskon puolesta, ja koko Eurooppaa ravisuttanut reformaatio lähti liikkeelle. Uskonpuhdistuksen tärkein työkalu oli kuitenkin alusta asti – ei vasara, vaan – miekka, Hengen miekka, Jumalan sana, Pyhä Raamattu.

Raamattua opetettiin ja saarnattiin, sitä veisattiin virsissä ja laulettiin ja rukoihtiin seurakunnan yhteisessä liturgiassa sekä kotihartaudessa. Näin evankeliumin oppi, Kristus itse, sai tulla vapauttamaan vangitut omattunnot, rohkaisemaan ja lohduttamaan syntien anteeksiantamuksella ja iankaikkisen elämän toivolla.

Lutherin Vähä ja Iso katekismus julkaistiin vuonna 1529. Sana katekismus tulee kreikan kielestä ja merkitsee kasteopetusta, kastetuille ja kastettaville opetettavaa kristillisen uskon perussäilyä. Lutherin Katekismukset tiivistävät Raamatun opin helposti omaksuttavaan ja ulkoa opittavaan muotoon.

KATEKISMUKSEN OPPI ON RAAMATUN OPPI

Uskonpuhdistuksen juhluvuonna Suomen evankelisluterilainen lähetyshiippakunta on julkaissut uuden katekismuksen. Kirjassa on samojen kansien välissä Lutherin Vähä katekismus sekä lyhyt selitysosa, jossa jokainen katekismuksen uskonkohta käydään läpi perinteiseen tapaan kysymysten ja vastausten avulla, runsaasti Raama-

tulla perustellen. Selitysosa on käännetty Missouri-synodin vuoden 1991 katekismuksesta, ja siinä käsitellään myös nykylukijalle ajankohtaisia teemoja, kuten aborttia ja eutanasiaa sekä kristillistä avioliitto- ja perhekäsitystä. Katekismuksesta voi myös tarkistaa vaikkapa lapsikasteen raamatulliset perusteet. Kirjan lopussa on vielä Augsburgin tunnustus, jonka uskonpuhdistuksen seurakunnat lukivat Keisari Kaarlen ja säätyjen edessä vuonna 1530.

Tämän katekismuksen ehdoton vahvuus on Raamattu. Jokainen uskonkohta sisältää raamattuviitteitä, jotka kirjoitettuina sekä ohjaa myös laajempiin lisälukemisiin Raamatusta. Näin katekismuksen lukija voi itse tarkistaa ja vakuuttua, että katekismuksen usko on todella Pyhän Raamatun usko. Näin myös Jumalan sana lakina ja evankeliumina pääsee vaikuttamaan ja Pyhä Henki tekemään työtään katekismuksen lukijan sydämessä.

KATEKISMUSTA JAOSSA JA NETISSÄ

Lähetyshiippakunnan seurakunnissa järjestetään syksyn aikana kampanja, jossa tavallisella kadunmiehellä on mahdollisuus tilata itselleen katekismuksemme. Samalla hän saa kosketuksen elävään seurakuntalaiseen, joka tuo kirjan kotiovelle, mahdollisesti tuoreen leivän kera, ja kutsuu mukaan seurakunnan elämään, katekismuskurssille tai seurakuntapolulle. Tietoa katekismuksesta levitetään esimerkiksi mainoskortilla ostoskeskuksissa,

turuilla ja toreilla, aitovierille ja postilaatikoihin.

Lähetyshiippakunnassa on tuotettu myös audiovisuaalista materiaalia katekismukseen liittyen. YouTubesta löytyy Katekismuksen verkkokurssi -niminen opetussarja. Jaksoja on kuvattu niin Oulun pappilassa kuin Jerusalemissa, Kuollessa meressä ja Roomassakin, ja tarkoituksena on ollut käsitellä ja syventää itse kunkin uskonkohtaa lyhyehköllä, internetsukupolven keskittymisikkunaan mahtuvalla opetuksella. Linkki Katekismuksen verkkokurssille löytyy Lähetyshiippakunnan verkkosivuilta (saarnat ja opetukset -> video-opetuksia), ja kursin löytää myös YouTubesta käyttäjänimellä Lähetyshiippakunta (lhpk).

Uusi katekismus on hieno mahdollisuus jokaiselle tutustua ja syventyä uskonpuhdistuksen ydinsanomaa, jossa Jeesus Kristus meidän syntiemme tähden ristiinnaulittuna ja vanhurskauttamisemme tähden ylösnousseena Vapahtajana on kaiken uskon ja elämän keskus. Ota lahja vastaan!

Pyhäkön lamppu 4/2017

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Näin löysin seurakuntaan
- 6 Neljä ohjetta huonolle kristitylle
- 8 Olen kastettu. Entä sitten?
- 9 Miten messusta tuli minulle rakas?
- 10 Uskon kautta – sola fide

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

- 11 Mitä Raamattu opettaa viimeisestä tuomiosta?
- 12 Vägen, sanningen och livet
- 13 Gud själv har försonat våra synder
- 14 Katekismus: kristityn käsikirja
- 15 Hartaus
- 16 Jumala tarttui juoppoon

Kannen kuva: St John the Baptist's Anglican Church: "Minä olen hyvä paimen"

NÄIN LÖYSIN SEURAKUNTAAN

✍️ TOIM. EERO PIHLAVA 📷 KOTIARKISTOT

Millä tavalla ihmiset löytävät paikkansa seurakunnasta ja jumalanpalveluksesta? Tässä kirjoituksessa Lähetyshiippakunnan seurakuntien jäsenet kertovat poluistaan seurakuntaan.

Yksi alkoi elämän kriisin keskellä. Toisen rohkaisti taipaleelle tuttu pastori. Ennakkokäsitykset taas herättivät kysymysmerkin, joka sai vastauksen polun päässä. Viimeisen kirjoituksen perhe lähti jumalanpalvelukseen ystävän kutsusta.

Nyt he kutsuvat lukijoita seurakuntayhteyteen. Rohkaiskoot nämä kirjoitukset myös sinua löytämään hengellisen kodin seurakunnasta. Olet lämpimästi tervetullut!

SEURAKUNNASSA SAA OLLA SELLAISEN KUIN ON

- **K**asvoin uskonnollisessa kodissa, jossa elämä oli lakihenkistä maailmanlopun odotusta. Avioiduin nuorena ja elin perheeni kanssa tapakristillistä elämää ymmärtämättä, mistä luterilaisessa uskossa todella oli kyse.

- Veljeni pyytämänä aloimme käymään säännöllisesti Tampereella Luther-säätiön messuissa, mutta sekin oli lähinnä vain tapa. Tärkeää oli, että kulissit näyttivät ulospäin hyviltä, enkä avannut tuntojani toisille seurakuntalaisille, saati omalle paimenelle. Hiljalleen perheeni messussa käyminen loppui, mutta sisintäni kuitenkin aina kaihersi, kun näin naapurissa asuvan veljeni lähtevän kirkkoon.

- Sitten tuli avioero, mutta koin tuon Herran puuttumisena elämäni, ja siitä alkoi paluuni takaisin seurakuntayhteyteen ja todellinen hengellinen kasvu. Kriisin keskellä luterilainen usko alkoi avautumaan uudella tavalla. Myös suhteeni paimeneeni ja toisiin seurakuntalaisiin lähentyi, ja koin, että olin tervetullut seurakuntaan juuri sellaisena kuin olin. Menin mukaan suntuioimintaan, ja sitäkin kautta messun merkitys avautui minulle syvällisemmin. Tutustuin Lähetyshiippakunnan kautta nykyiseen aviovaimooni Anuun, jonka kanssa käydyt lukemattomat keskustelut auttoivat minua ymmärtämään, miten koko messu ja sakramentit ovat keskittyneet vain ja ainoastaan Kristukseen ja hänen tekoihinsa meidän edestämme. Kaikki on jo valmiina! Aloin myös kuuntelemaan netistä Lähetyshiippakunnan saarnoja ja opetuksia, ja niiden kautta moni epäselvä asia kirkastui minulle.

- Kun ymmärsin, mistä uskossa on kyse, myös seurakuntayhteyden merkitys muuttui täysin. En voi pelastuakseni tehdä mitään! Voin vain raahautua joka pyhä messuun saamaan kaikki taivaan aarteet, tuntui miltä tuntui. Tuosta itseni ulkopuolelta tulevasta pelastuksesta on tullut myös rohkeus olla juuri sellainen kuin on. Enää ei tarvitse pitää mitään kristityn kulissee yllä.

- Tule rohkeasti mukaan! Itse olen kokenut, että Lähetyshiippakunta on nimenomaan se paikka, jossa saa olla juuri sellainen kuin on; etsiä, olla epävarma ja myös löytää, tai paremminkin tulla Kristuksen löytämäksi.

Samuel Lohtander, Pyhän Johanneksen luterilainen seurakunta, Tampere

ESIKOISEN KUOLEMAN JÄLKEEN LÖYTYI HENGELLINEN KOTI

- **T**ieni Lähetysshiippakunnan messun löytyi noin kymmenen vuotta sitten ruuhkavuosien keskellä. Perheemme oli muuttanut Hämeenlinnaan työn ja tontin perässä eikä meillä ollut mitään verkostoja valmiina. Opiskeluvuosina hengelli-

nen elämä oli pyörinyt opiskelijaseurakunnassa, mutta muuttuneessa elämäntilanteessa tuntui vaikealta löytää seurakuntayhteyttä tai edes aikaa hengelliselle elämälle.

- Olin myös henkisesti kuormittunut, sillä esikoisemme oli kuollut muutama vuosi aiemmin.

- Näimme paikallislehdessä ilmoituksen Lähetysshiippakunnan messusta, ja silloisen pastorin Antti Lehrbäckin tuttu nimi rohkaisi ylittämään kynnyksen. Hyvin nopeasti ymmärsimme, että olimme löytäneet hengellisen kodin itsellemme ja lapsillemme pimenevän maailman ajan keskellä. Koin myös valtavaa helpotusta siitä, että messuissa oli säännöllisesti muitakin lapsiperheitä, sillä lasten kanssa kirkossa käyntiin liittyvät omat haasteensa. Teimme kuitenkin puolisoni kanssa tietoisin päätöksen, ettemme antaisi kirkkomatkamme kaatua eteisen haalarinpukemistaisteluun tai päiväuniajansiirtymiskysymyksiin.

- Itselleni seurakuntayhteydessä on

tärkeää yhteenkuuluvuuden tunne. Sannon ”Yksinäinen puu ei kauaa pala” pitää paikkansa, eli kristityn on todella tärkeää päästä rukoilemaan ja kokemaan uskovien yhteyttä toisten kristittyjen kanssa. Arvostan myös sitä, että tullessani messuun voin asettua luottavaisesti kuuntelemaan saarnaa ja tulla ravituksi siitä.

- Konservatiivinen kristillisyyksi ei ole ’in’ eikä mediaseksikästä. Omat ennakkoluuloni kohdistuivat aikoinaan muun muassa lakihenkisyteen ja siihen, millainen eriseura Lähetysshiippakunta mahtaisi olla. Muis-tan miettineeni myös, olisiko naisen paikka jossain nyrkin, hellan ja synnytyssalin muodostamassa kolmiossa. Nyt tämä kaikki hymyilyttää, enkä uskalla edes ajatella, mitä elämäni olisi ilman omaa seurakuntaa. Siksi uskallan toivottaa sinutkin lämpimästi tervetulleeksi messuun ja tutustumaan toimintaan!

Sanna Niemi, Pyhän Matteuksen Luterilainen Seurakunta, Hämeenlinna

OMA PASTORI, TUTUT SEURAKUNTALAISET JA TURVALLINEN OPETUS JUURUTTIVAT SEURAKUNTAAN

- **T**ulimme koko perhe Luukkaan luterilaiseen seurakuntaan seinäjokelaisen ystävämme kutsumina. Ystävämme olivat meitä vastassa kirkolla ensimmäisellä kerralla, ja sisälle olikin helppo tulla.

- Meille seurakuntayhteydessä tärkeää on, että meillä on oma pastori. Pastori, joka tuntee meidät ja jonka me tunnemme. Heti ensimmäisestä kerrasta lähtien Markus-pastori siunasi ehtoollisella lapset heidän omilla nimillään ja sai meidät tuntemaan, että olemme tervetulleita.

- Meille seurakuntayhteydessä on tärkeää myös, että me seurakuntalaiset tunnemme toisemme. Sunnuntainen messuun tuleminen tuntuu aina siltä kuin kotiin tulisi. Iloksemme Luukkaan seurakunta kasvaa koko ajan, ja siksi uusiakin kasvoja näkee usein. Kuitenkin kirkonpenkissä istuvat edelleen myös ne samat ihmiset kuin kymmenen vuotta sitten, kun tulimme mukaan seurakuntaan.

- Paitsi tuttu pastori ja tutut seurakuntalaiset, meille on tärkeää myös turvallisuutta luova ja aina Raamat-

tuun perustuva opetus. Lapsiperheenä arvostamme myös lapsille suunnattua opetusta ja lastenleirejä, joiden kautta lapset saavat ystäviä myös oman seurakunnan ulkopuolelta.

- Toivotamme todella lämpimästi tervetulleeksi kaikki uudet ihmiset Luukkaan luterilaiseen seurakuntaan. Meillä on kaikenlaisia ihmisiä: nuoria ja vanhoja, perheellisiä ja perheet-

tömiä, miehiä ja naisia. Joillakin on takanaan pitkä uskovien elämä, toiset ovat vasta hiljattain uskon lahjan saaneita. Silti kaikki yhtä tärkeitä ja rakkaita seurakuntalaisia. Tervetuloa meille!

Tiina ja Petri Männikkö perheineen, Luukkaan luterilainen seurakunta, Seinäjoki

NELJÄ OHJETTA HUONOLLE KRISTITYLLE

ESKO MURTO PEXELS.COM / GERD ALTMANN

Oletko huono kristitty, tai onko sinua joku sellaiseksi sanonut? Oletko hyvä kristitty – tai tahtoisitko ainakin olla? Millainen on hyvä kristitty ja millainen huono?

1. KAIKKI KRISTITYT OVAT HUONOJA KRISTITTYJÄ ITSESSÄÄN

Kaikki kristityt kokevat kiusauksia eli halua toimia väärin ja väistää veloitetta hyvän tekemiseen. Kaikki kristityt jollain tavoin kamppailevat epäilysten kanssa: joku epäilee Jumalan rakkautta, toinen Jumalan oikeudenmukaisuutta, joku ehkä jopa Jumalan olemassaoloa. Jokainen kristitty tekee syntiä, ja jopa apostoli Paavali kirjoitti itsestään: ”Huomaan siis, että minua hallitsee tällainen laki: haluan tehdä hyvää, mutta en pääse irti pahasta.” (Roomalaiskirje 7:21)

Kiusaukset ja epäilykset – jopa synty siis – kuuluvat jokaisen kristityn elämään, sillä kukaan kristitty ei ole niistä vapaa. Siitä miten asiat ovat, ei kuitenkaan voida päätellä miten niiden tulisi olla. Kun mietimme Jumalan tahtoa ja tarkoitusta, synty ja kiusaukset eivät koskaan kuulu kristilliseen uskoon, sillä ne hyökkäävät uskoa vastaan ja vahingoittavat elämää. ”Älköön kukaan kiusauksiin jouduttuaan ajatelko, että kiusaus tulee Jumalalta. Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä hän itse kiusaa ketään. Jokaista kiusaa hänen oma himonsa; se häntä vetää ja houkuttelee.” (Jaakobin kirje 1:13-14)

Jokainen kristitty on siten ”huono kristitty”, sikäli kun hänestä itsestään on kyse. Jokainen kristitty, jos hänessä on rahtuakaan rehelliisyyttä, myöntää tämän. Ajatus kristitystä moraalisesti ylemmydentunnon valtaamana eliit-tiuskovaisena ei lähes koskaan vastaa kristityn omaa käsitystä itsestään ja onkin yleensä pilkkatarkoituksessa luotu karikatyyri.

2. KAIKKI KRISTITYT OVAT HYVIÄ KRISTITTYJÄ JEESEKSESSÄ

Jumalan Poika ja syntisten vapahtaja Jeesus Kristus on ainoa ”hyvä kristitty”. Kristityt ovat aina huonoja kristittyjä, sikäli kun heitä tarkastellaan sellaisina kuin he itse itsessään ovat. Mutta kun Jumala tarkastelee heitä, hän katsoo heitä sellaisina kuin he ovat Jeesuksen läpi katsottuina. Tämä tarkoittaa, että uskova on kasteessa ikään kuin kääritty yltymäri Kristuksen pyhyteen. ”Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllyenne.” (Galatalaiskirje 3:27) Vaikka hän itse itsessään on syntinen, Jeesuksen tähden ja Jeesuksessa hän onkin vapaa kaikesta syyllisyydestä ja kaikin tavoin hyvä kristitty. Joka uskoo Jeesukseen saa, ja on jo saanut, kaikki syntinsä anteeksi. ”Vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat.” (Roomalaiskirje 3:22)

Uuden testamentin kirjeissä kristittyjä ei milloinkaan nimitetä syntisiksi, vaan heistä käytetään aina nimitystä ”pyhä”. Ainoa kohta, jossa kristittyä kutsutaan syntiseksi, on 1. kirje Timoteukselle 1:15, jossa Paavali nimittää itseään syntiseksi – mutta ainoastaan osoittaakseen, miten syvä on Jumalan armo. ”Tämä sana on varma ja vastaanottamisen arvoinen: Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen suurin.” Kristitty tekee syntiä, mutta hänen identiteettinsä ei ole synty. Jokainen kristitty on pyhä, koska hän on kasteen ja uskon kautta Kristuksessa.

Ratkaisevaa ei ole, kuinka hyvä ihminen olet, vaan oletko kastettu ja uskotko Jeesukseen. Jos vastaus on kyllä – olet et ainoastaan hyvä, vaan suorastaan pyhä kristitty. Jos et usko, voit ehkä olla hyveellinen ihminen, mutta et kristitty, et edes huono sellainen,

sillä kristitty on vain se joka uskoo Jeesukseen.

3. USKO ON AINA OIKEA JA VAHVA, JOS SEN KOHTEENA ON RAAMATUN JEESEUS

Jos keskeisintä on usko Jeesukseen, miten sitten voisin uskoa? Martti Luther totesi Vähässä katekismuksessa osuvasti: ”Uskon, että en voi uskoa.” Lähtökohtamme on, että luonnostaan emme ole vain huonoja kristittyjä, vaan suorastaan epäkristittyjä. Synty, joka jokaisessa ihmisessä vaikuttaa, ei pelkästään tuota pahoja tekoja tämänpuoleisissa asioissa, vaan ennen muuta vie eroon Jumalasta. Syntisen ihmisen ainoa toivo pelastukseen olisi uskoa Jeesukseen – mutta juuri syntinsä tähden hänen on mahdotonta uskoa.

”Kuka sitten voi pelastua, kysyvät kuulijat. Jeesus vastasi: Mikä on ihmiselle mahdotonta, se on mahdollista Jumalalle.” (Luukkaan evankeliumi 18:26-27) Jumala ei hylkää ihmistä epäuskoon, vaan itse saa aikaan uskon. ”Armasta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.” (Kirje Efesolaisille 2:8) Tämä usko syntyy Jumalan sanan kautta (Roomalaiskirje 10:17) niin, että sana itse tuottaa kuulijassa uskon, jolla sanan lupauksiin tartutaan. Jumalan sanaa Raamatussa voi lukea, tai sitä voi kuunnella saarnan kautta, ja tällä tavoin Pyhä Henki luo ihmisessä uskon.

Joskus kuulee jonkun sanovan: ”Tahtoisin uskoa, mutta en voi.” Kak-sikin asiaa voi johtaa tähän tilanteeseen. Voi olla syntynyt väärä käsitys siitä, mitä uskominen on: ajatellaan, että uskoon täytyy liittyä voimakkaista tunnekokemuksia tai tietoinen, tah-ton perustuva uskonratkaisu, ja kun tällaista ei ole koettu, ajatellaan, että usko puuttuu, vaikka oikeasti usko-

taankin. Toisaalta on voitu unohtaa, että uskon syntyminen ei tapahdu ilman Jumalan sanaa. Saunan lauteilla itsekseen mietiskellen voi keksiä montakin totuutta ihmiselämästä, mutta Jeesus ei löydy ihmisen omista tuumailuista. Ainoastaan Jumalan sanan kautta löydetään todellinen Kristus.

Entä jos usko on heikko? Ratkaisevaa ei ole uskon määrä tai voima, vaan sen kohde. Heikkokin usko on täysin todellinen usko ja se ottaa vastaan kaikki Jumalan lahjat Jeesuksessa. Jos usko panee toivonsa Raamatun ilmoittamaan Jeesukseen, silloin usko on vahva, oikea ja luotettava – vaikka uskovasta itsestään tuntuisi että usko on kovin heikko.

4. JUMALANPALVELUS ON VÄLTÄMÄTTÖMÄN TÄRKEÄ KRISTUSKESKEISEN USKON SÄILYMISEKSI

Koska usko syntyy ja säilyy Jumalan sanan kautta, kristityn on välttämättä päästävä kuulemaan sanaa. Luterilaisessa teologiassa Jumalan sanaa, kas-tetta ja ehtoollista nimitetään armonvälineiksi, koska Jumala käyttää niitä

välineinään armontyössään, eli uskon ylläpitämisessä ja syntien anteeksiantamisessa. Pyrkimys löytää Jumala ohi ja erillään näistä hänen itsensä asettamista välineistä on tuhoontuomittu pyrkimys. Joko syntyy epätoivo siitä, että Jumalaa ei löydy, vaikka kuinka etsisin – tai sitten löytyy jonkinlainen omatekoinen Jumala, mikä sitten tuottaa löytäjässään hengellistä ylpeyttä.

Miksi sitten ei voisi olla kristittynä yksistään, pelkän Raamatun varassa? Ensinnä siksi, että kristillisen uskon ytimessä on kutsu palvelemaan. Kristitty ei elä vain itselleen, vaan tahtoo auttaa toisia kristittyjä. Vain minä ja Jeesus -asenteella elävä kristitty on langennut hengellisen itsekkyyden syntiin.

Toiseksi meille on tarpeen kuul-la Jumalan sanaa saarnattavan itsemme ulkopuolelta. Yksin itselleen sanaa tutkiessa on toisaalta kiusaus alkaa laimentaa ja loiventaa niitä kohtia, jotka paljastavat usein kipeälläkin tavalla omia syntejä; toisaalta on vaikea uskoa evankeliumia todeksi silloin, kun sitä itse itselleen saarnaa – omatunto

kun herkästi alkaa epäillä.

Asian voisi sanoa kärjekkäästi näin: kristitty ei käy kirkossa, vaan elää kirkossa. Seurakunta ja jumalanpalvelus eivät ole vain jonkinlainen hengellinen palvelu, jota kuluttajana voimme toisinaan nauttia oman tarpeemme mukaan, vaan hengellisen elämän jokaviikkoinen perustus. Vain jumalanpalveluksessa kristityt nauttivat Herran ehtoollisen sakramentin, josta Kristus lupaa: ”Joka syö minun lihani ja juo minun vereni pysyy minussa ja minä pysyn hänessä.” (Johanneksen evankeliumi 6:56) Siinä on valtava lupaus jokaiselle huonolle kristitylle!

Jumalanpalvelus voi toki tuntua vieraalta ja vaikealta, jos siellä ei ole tottunut käymään, ja ajatus toisten kristittyjen joukkoon menemisestä voi ujostuttaa. Näitä tuntemuksia ei tarvitse kieltää, mutta niitä ei myöskään tarvitse pelätä – messun rakenne kyllä pian alkaa selvitä, ja kirkon penkissä saa ujokin istua ilman pakkososiaalisuutta. Seurakunnan pastori on myös valmis auttamaan sekä käytännöllisissä että hengellisissä kysymyksissä.

OLEN KASTETTU. ENTÄ SITTEEN?

≡ KALLE VÄÄTÄINEN PASTORNILES.WORDPRESS.COM

Ajattele, että sinulla olisi miljardien eurojen omaisuus tililläsi, mutta et tietäisi siitä.

Olisit saanut rahat perinnöksi jo lapsesta, mutta tieto asiasta ei olisi koskaan tavoittanut sinua. Pankin edustajat yrittäisivät tavoittaa sinua kertoakseen sinulle asiasta. Heidän viestinsä sinulle olisi: sinulla ei voi olla velkaa, koska olet saanut jo kauan sitten valtavan perinnön. Kuitenkin kulkisit päivästä toiseen töissä maksaen velkojasi ja huolehtien toimeentulostasi. Samalla kieltäytyisit kuulemasta pankin edustajia. Eikö tämä olisi järjetön tilanne?

Oletko koskaan miettinyt, mitä kasteesi merkitsee sinulle? Jos et tiedä kasteesi merkitystä, on sinulla miljardien taivaallinen omaisuus, josta et tiedä. Jos taas et elä kasteesi sisällöstä, silloin tiedät valtavasta taivaallisesta omaisuudestasi, mutta et hulluudessasi tahdo sitä käyttää!

KASTEESSA SAIT KAIKEN TARVITTAVAN PELASTUKSEEN

Raamatun mukaan kasteessasi sinulle on tapahtunut jotain hämmästyttävän suurta. Kun sinut kerran kastettiin, Jumala teki tuon teon ja muutti sinun kohtalosi.

Aarre ja omaisuus, joka kasteessa lahjoitettiin sinulle, on Kristus, itse Jumalan Poika. Raamattu kuvaa kasteesi sisällön: ”Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukuneet.” (Gal. 3:27) Kasteessa sinulle on jo lahjoitettu kaikki, mitä Jeesus elämällään, kärsimisellään, kuolemallaan, ylösnousemisellaan ja taivaaseenastumisellaan teki.

Jeesus *eli* sinun puolestasi ja sinun sijastasi pyhän, virheettömän ja puhtaana elämän äitinsä kohdusta alkaen. Vaikka sinun elämäsi olisi mennyt pieleen, Jeesus on onnistunut sinun puolestasi. Hänen elämänsä on sinun elämäsi.

Vaikka sinä olisit omalla elämälläsi ansainnut Jumalan rangaistuksen,

hän siirsi sinun rangaistuksesi Jeesuksen päälle (Jes. 53). Siksi hänen täytyi *kärsiä ja kuolla* sinun kärsimyksesi ja kuolla sinun kuolemasi. Hän voitti sinun kuolemasi nousemalla kuolleista kolmantena päivänä. Hänen kuolemansa ja ylösnousemisensa tulivat sinun omaksesi kasteessasi (Room. 6:3–11). Kastettuna olet ikään kuin kerran kuollut ja elät uutta elämää.

Jeesus avasi *taivaaseenastumisen* sinulle tien taivaaseen. Sait jo kasteessasi lahjaksi ikuisen elämän

kaikessa siinä, mitä Jeesus teki, kun Jumala pelasti sinut (1. Piet. 3:21).

Aarre, joka kasteessa lahjoitettiin sinulle, on niin suuri ja mullistava, että Raamattu kuvaa kastetta uudestisyntymisen pesuksi ja Pyhän Hengen uudistukseksi (Tit. 3:5). Koska Jumala puki sinun päällesi Kristuksen, kaikki sinussa on kasteen jälkeen uudeksi syntynyttä ja uudistettua. Tällainen miljardejakin arvokkaampi aarre sinulla on!

KASTE ON TARKOITETTU PÄIVITTÄISEEN KÄYTTÖÖN

”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan katoukseen.” (Mark. 16:16) Kasteen lahja otetaan käyttöön ja siitä eletään joka päivä uskon kautta. Kaste jää hyödyttömäksi ilman uskoa. Jos ihminen ei

usko kasteessa saamaansa Kristukseen, asia on aivan vastaava, kuin jos kieltäytyisi uskomasta pankkitilinsä saldoa. Ei rahasta ole hyötyä, ellei sitä ota vastaan. Ei Jeesuksesta ja hänen ansioistaan ole hyötyä, ellei häntä ota uskolla vastaan. Älä jätä hulluudessasi käyttämättä Jumalan lahjaa.

Mitä sinun tulee siis nyt tehdä, jos käsität, että olet elänyt järjettömästi, vaikka sinut on kastettu? Uutta kastetta et tarvitse, koska Jumala puki jo päällesi Kristuksen. Meillä on yksi Kristus, ja siksi voi olla vain yksi kaste. Sinua kutsutaan palaamaan kasteen armoon. Se onnistuu yksinkertaisesti katumalla syntejä Jumalan edessä ja uskomalla Jeesukseen syntien sovittajana. Jumala lupaa sanassaan: ”Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” (1. Joh. 1:8–9)

KASTEEN ARMOON PALATAAN TUNNUSTAMALLA SYNNTIÄ

Suosittelen, että tunnustat syntisi yksityisessä ripissä seurakunnan pastorille. Hänen velvollisuutensa on kuulla tunnustuksesi Kristuksen korvana ja julistaa sinulle synninpäästö Jumalan suuna. Jumala on antanut tämän ripin lahjan kaikkien kristittyjen lahjaksi jokapäiväistä kasteen armoon palaamista varten.

Koska sinut on kastettu, usko. Koska olet kastettu, lue Kristuksen sanaa Raamatusta. Koska olet kastettu, käy ehtoollispöydässä joka sunnuntai. Koska sinut on kastettu, tule muiden armahdettujen syntisten yhteyteen seurakunnassa.

Kaste vaikuttaa syntien anteeksiantoon, vapauttaa kuoleman ja Perkeleen vallasta sekä antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset niin kuin ne kuuluvat. (Vähä katekismus)

MITEN MESSUSTA TULI MINULLE RAKAS?

✍️ SIMO SANTALA 📷 SIMON KOTIARKISTOSTA

Kuten monesta muustakin hyvästä asiasta elämässäni, saan kiittää vanhempiani siitä, että he veivät minut lapsena kirkkoon joka sunnuntai. Ei minulle kovin monta muistikuvaa ole siitä jäänyt, ja ne harvat mieleen jääneet kuvat koskevat lähinnä sunnuntaiamuista lapsiperheen sähellystä kotona ja pikkupojan levottomuutta kirkonpenkissä. Silti jokasunnuntainen jumalanpalvelus oli minulle itsestäänselvyys kasvaessani pikkunassikasta miehen mittoihin.

JEESUKSEN LÄSNÄOLO EI RIIPU MINUN USKOSTANI

Vaikka messun, eli ehtoollisjumalanpalveluksen, muoto oli minulle pienestä pitäen tuttu, sen sisällön merkitys avautui minulle paremmin vasta rippikoulun myötä. Papin opetus ja vertauskuva ehtoollisen todellisuudesta ovat jääneet pysyvästi mieleeni: Jeesus on läsnä leivässä ja viinissä riippumatta minun uskostani. Yhtä vähän kuin minun uskoni tai uskotelluni tekee hiilenpalasta timanttia, yhtä vähän se kykenee tuomaan Jeesusta leipään ja viiniin. Sen sijaan Jeesus on läsnä ehtoollisaineissa omien sanojensa tähden: ”Tämä on minun ruumiini... Tämä on minun vereni...”

Yläasteen ja lukion taitteessa eräs mieluisimpia harrastuksiani oli väitellä kristinuskosta ateistien kanssa. Luin aiheesta paljon ja kävin pitkiä keskusteluja ystäväni kanssa. Aloin tarkastella myös sunnuntain jumalanpalvelusta tästä näkökulmasta: miltä sanat ja eleet kuulostaisivat sellaisen korvissa, joka katsoo maailmaa materialismista käsin. Liturgian Raamatusta nousevat, tuhansia vuosia kirkon käytössä olleet tekstit ja perinteet tuntuivat nykyihmiselle vierailta ja naurettavilta. Miten nämä tekisivät kenestäkään kristittyä?

Lukion loppupuolella minua oli alkanut kiinnostaa kokemuksellisempi kristinusko. Mietin, pitäisikö minun osata puhua kielillä, joita muut eivät ymmärrä tai tuntea Jumalan erityistä

lännäoloa arkielämässäni. Silloiseksi harmikseni Jumala oli kuitenkin siunannut minua varsin tasaisella luonteenlaadulla, eikä karismaattisuus saanut minusta koskaan kunnolla otetta, vaikka siihen suopeasti suhtauduinkin.

SUHDE OMAAN PASTORIIN ON TÄRKEÄ

Varusmiespalveluksen jälkeen muutin pääkaupunkiseudulle opiskelemaan. Ne ystävyssuhteet, jotka eivät olleet hiipuneet armeija-aikana, alkoivat nyt hiipua. Usko oli edelleen osa elämäni, mutta koin monessa mielessä olevani kadoksissa sen kanssa. Olin saanut vaikutteita monelta suunnalta, mutta näistä palapelinpalloista en saanut kokoon ehjää kuvaa itsestäni ja Jumalasta. Ystävyssuhteiden vähentyessä olin yksin monien kysymysten kanssa, joista vain harvan olisin osannut pukea sanoiksi.

Käänne omalla kohdallani tapahtui, kun vanhan ystäväni suosituksen kautta löysin luterilaisen amerikkalaispastorin, Jonathan Fiskin, perustaman *Worldview Everlasting* -YouTube-kanavan sekä *Issues, Etc.* -radio-ohjelman. Näiden ohjelmien arkistoista aloin ammentaa vastauksia kysymyksiini, joihin en ollut aiemmin kuullutkaan luterilaisten vastaavan.

Käydessäni läpi teologian eri osaluokkia päädyin lopulta selvittämään, mitä nämä amerikkalaiset luterilaiset opettavat pappeudesta ja pastoriin tehtävästä. Olin jo varsin nuoresta tottunut pitämään luonnollisena, ettei suhteen omaan pastoriin tarvitse olla kovin läheinen, eikä tälle tarvitse puhua niistä kaikkein henkilökohtaisimmista asioista. Yllätyin, kun amerikkalaiset korostivatkin sen tärkeyttä, että pastori, seurakunnan paimen, tuntee laumansa ja pitää heistä yksitellen huolta. Minulle alkoi kuitenkin vähitellen valjeta, että olin todella oman pastorin tarpeessa. Miten tärkeää onkaan, että pastori, joka julistaa minun syntini anteeksi messun alussa, myös tuntee minut.

MESSUSSA LAULETTU JUMALAN SANA JÄÄ LASTENKIN MIELEEN

Tieni vei kohta Pyhän Markuksen luterilaiseen seurakuntaan, pastori Samuli Siikavirran kaitsettavaksi. Ensimmäisellä vierailullani minuun teki vaikutuksen pieni poika, joka pyöri edessäni laulaen samalla ulkoa oppimaansa messun osaa. Yksi muisto minullakin on lapsuuteni jumalanpalveluksista, joka ei liity penkissä pyörimiseen. Ne tekstit, erityisesti laulettu, jotka toistuivat messusta toiseen, jäivät kyllä pienen pojan mieleen, ja toivat jatkuvuuden tunteen jumalanpalvelukseen.

Minulla on myös toivo, että tutut sanat ja melodiat eivät jää ainoastaan lapsuuden siunaukseksi. Olen monelta kuullut, kuinka muistisairaiden vanhustenkin silmät syttyvät heidän kuullessaan nuoruutensa virsiä. Hienointa on, että sanat, jotka melodia auttaa oppimaan, eivät ole turhanpäiväistä ruoutta, vaan Raamatusta olevaa Jumalan sanaa – sitä, joka on nykyihmiselle kaukaista, mutta tulee häntäkin lähelle ja luo sydämen uudeksi.

USKON KAUTTA – SOLA FIDE

✍️ PETRI HILTUNEN

Uskonpuhdistus palautti kristikuntaan oikean opin pelastumisesta. Luther kiteytti sen kolmeen iskusanaan: Ihminen pelastuu yksin armosta, yksin Kristuksen tähden ja yksin uskon kautta. Jos tämä saa tapahtua meidän elämässämme, silloin me pääsemme taivaaseen.

Olemme aikaisemmin puhuneet jo siitä, että pelastumisen ainoa syy on Jumalan armo. Jumala olemukse-
na on rakkaus ja armo meitä syntisiä kohtaan. Tuon armon Jumala tahtoo lahjoittaa meille Kristuksen ristin-
tähden. Hän lähetti Poikansa kuolemaan ristillä, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja meistä tulisi Jumalan lapsia. Siksi Raamattu opettaa, että ihminen pelastuu yksin Kristuksen tähden: ”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” (Ap. t. 4:12).

Pelastumisen perusta on siis siinä Jumalan armossa, joka toteutui, kun Jeesus kuoli ristillä koko maailman syntien puolesta. Vain tuo teko voi pelastaa ihmisen.

OMA USKO

Olet saattanut kuulla hengellisiä puheita, joissa ihmisiä vaaditaan uskomaan. Saatetaan sanoa, että ellet usko, et pääse taivaaseen — siksi sinun pitää nyt päättää, että alat uskoa Jeesukseen.

Voi olla, että olet kovasti yrittänytkin uskoa. Olet ajatellut, että nyt minä kyllä koetan oikein kovasti uskoa Jeesukseen. Sitten kuitenkin olet huomannut, etteivät oman ponnistelut tuokaan sinulle kestäväää uskoa. Voimat loppuvat, epäilykset valtaavat mielen ja usko alkaa hiipua.

Moni ihminen on pettynyt tällaiseen omaan uskoonsa ja luulee sitä kristilliseksi uskoksi. Kaikki omat yritykset uskoa ovat kuitenkin vain uskonnollisuutta, eivät pelastavaa uskoa. Taivas pysyy suljettuna.

USKO ON VÄLTÄMÄTÖNTÄ

On kyllä totta, että ihminen pelastuu yksin uskon kautta. On aivan selvä Raamatun opetus, että ”ilman uskoa ei ... kukaan ole Jumalan mielen mukainen” (Hepr. 10:6). Jeesus itsekin sanoo, että ”joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä” (Joh. 3:36). Vastaavasti ihminen, joka jää epäuskoon, ei vapaudu synneistään vaan joutuu kadotukseen. Ihmiskunta jakaantuu kahtia sen mukaan, uskooko ihminen vai ei. Tosin vain Jumala pystyy näkemään, onko ihmisellä pelastava usko.

Usko Kristukseen on siis täysin välttämätön asia pelastumisen kannalta. Mutta jos usko ei synny vaatimalla tai ponnistelemalla, miten sitten?

USKON LAHJA

On tärkeä tietää, että uskokin on Jumalan lahja. Se ei ole meidän aikaansaannoksemme, vaan Jumala antaa meille uskon. Jeesus sanoo: ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt” (Joh. 6:29). Myös Pietari puhui uskosta, ”jonka Jeesus vaikuttaa” (Ap. t. 3:16). Ihmisen oma usko on aina vajavaista ja inhimillistä. Se ei pysty tuomaan ihmiselle pelastusta. Siksi Paavalikin sanoi: ”minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal. 2:20). Paavali ei elänyt omassa uskossaan vaan Jeesuksen antamassa uskossa.

Siksi on olennaista kysyä, mistä tuollaisen uskon saa? Kuinka saisin uskon lahjan oman elämäni ja voisin pelastua?

KORVIEN KAUTTA SYDÄMEEN

Raamatun opetus on hyvin yksinkertainen: ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Me voimme saada pelastavan uskon vain siten, että kuulemme sanaa Jeesuksen ristin-
kuolemasta minun syntieni vuoksi. Tuo evankeliumin sana voi synnyttää minun sydämessäsi uskon, joka sanoo: Minä uskon, että Jeesus Kristus on kuollut minunkin syntieni puolesta. Minä uskon, että Hänen ristinkuolemansa pelastaa minut ja vie minut taivaaseen.

Tällaista Jumalan sanan synnyttämää uskoa on pelastava usko. Se on evankeliumin lahjoittamaa uskoa, joka ei ole meidän tekomme vaan Jumalan teko. Jumalan sana vaikuttaa uskon myös kasteessa ja ehtoollisissa. Siksi kunnia pelastumisesta ja uskosta kuuluu yksinomaan Kolmiyhteiselle Jumalalle.

Meidän osuutemme ei ole pelastaa itseämme eikä edes päättää uskoa. Ainoa mitä voimme on mennä sinne, missä saamme kuulla julistettavan puhdasta Jumalan sanaa. Sanan kuuleminen lahjoittaa meille uskon ja sen myötä kaikki taivaan aarteet.

”Samaten seurakuntamme opettavat, että ihmiset eivät voi tulla vanhurskautetuiksi Jumalan edessä omin voimin, ansioin tai teoin, vaan että heille annetaan vanhurskaus lahjaksi Kristuksen tähden uskon kautta, kun he uskovat, että heidät otetaan armoon ja että synnit annetaan anteeksi Kristuksen tähden, joka kuolemallaan on antanut hyvityksen synneistämme. Tämän uskon Jumala lukee edessään kelpaavaksi vanhurskaudeksi” (Augsburgin tunnustus IV).

MITÄ RAAMATTU OPETTAA VIIMEISESTÄ TUOMIOSTA?

✍️ PETRI HILTUNEN

Ajatus viimeisestä tuomiosta askarruttaa monia. Se ei tunnu sopivan nykyajan ihmisen oikeudentajuun eikä maailmankuvaan. Joidenkuiden mukaan on sietämätöntä ajatella, että armollinen Jumala lähettäisi ketään kadotukseen. Yhä useampi väittää: ”Minun jumalani ei ole tuollainen!”

Viimeinen tuomio ei kuitenkaan ole mielipidekysymys. Se ei ole sidoksissa siihen, kuinka järkevänä tai karmana me sitä pidämme. Tuomiopäivä on asia, jonka Jumala on ilmoittanut Raamatussa. Mistään muualta emme saa siitä varmaa tietoa.

PIENIKIN SYNTI ANSAITSEE TUOMION

Raamatun mukaan tulee aikojen loppulla päivä, jolloin ”paljastuu maa ja kaikki, mitä ihminen on maan päällä saanut aikaan” (2. Piet. 3:10). On tärkeä muistaa, että ”Jumalalta ei voi salata mitään. Kaikki, mikä on luotu, on avointa ja alastonta hänelle, jolle meidän on tehtävä tili” (Hepr. 4:13). Tuona päivänä paljastetaan kaikki ne salaisetkin kauheet, rikokset, valheet, pahat ajatukset ja muut synnit, jotka eivät koskaan olleet tulleet julki.

Ihmiset tuomitaan ”tekojensa mukaan” (Ilm. 20:12-13). Vaikka ei olisi tappanut ketään, mutta olisi valehdellut, olisi silti tuomion alainen: ”Sillä se, joka muuten kaikessa noudattaa lakia, mutta rikkoo sitä yhdessä kohdassa, on syypää kaikilta kohdista” (Jaak. 2:10). Yksikin Jumalan tahdon vastainen teko, sana tai ajatus riittää siis perusteeksi iankaikkiseen rangaistukseen. Jokainen synti on rajan ylitys.

MILLAINEN ON TUOMITSEVA JUMALA?

Nykyaikana hoetaan, että Jumala ei tuomitse ketään vaan armahtaa jokaisen. Jos tämä ajatus viedään loppuun asti, silloin Hitler ja Stalin riemuitsevat kerran taivaan suurissa juhliissa. Mikään pahuus ei voisi kadottaa ihmistä.

Raamatun Jumala on kuitenkin Pyhä Jumala, jonka olemuksena on ehdoton totuus ja oikeudenmukaisuus. Hänessä ei ole minkäänlaista pahuutta eikä vääryyttä. Siksi hän edellyttää, että myös hänen luomassaan maailmassa vallitsisi totuus ja oikeus. Kaikki synnit ja vääryydet ovat julkea loukkaus Jumalaa kohtaan. Ne rikkovat Jumalan asettaman hyvän järjestyksen ja ovat kapinaa Luoja vastaan. Jos Jumala hyväksyisi ihmisten pahuuden, hän kieltäisi oman olemuksensa ja toimisi vastoin omaa sanaansa. Sellaiseen Jumalaan ei voisi luottaa.

Siksi Jumalan täytyy kerran tuomita kaikki, mikä on vastoin hänen tahtoa. Pahuuden pitää päättyä ja pyhyiden päästä kaikkialla valtaan. Vain siten toteutuu Jumalan hyvä tahto.

JEESUS VAPAUTTAA TUOMIOSTA

Kaikki armahtava Jumala ei olisi enää pyhä. Kaikki tuomitseva Jumala ei puolestaan olisi enää armollinen. Siksi meidän on välttämätöntä säilyttää jänite pyhän ja armollisen Jumalan välillä. Hän on molempia.

Kuinka kukaan sitten voi pelastua, jos ”kaikki ovat luopuneet ja käyneet keltomiksi. Ei ole ketään, joka tee hyvää ... sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta” (Room. 3:12, 23)?

Ratkaisu tähän on Jumalan hyvä pelastussuunnitelma. Kaikki joutuisivat kadotukseen, jos meidät tuomittaisiin vain tekojemme perusteella. Siksi Jeesus ristillä ”kärsi rangaistuksen, että meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet ... hän antoi itsensä sovitushriksi” (Jes. 53:5, 10). Jumalan Poika onkin kärsinyt sen rangaistuksen, joka oikeuden mukaan kuuluisi meille. Kaikki meidän pahat tekemme, sanamme ja ajatuksemme on sovitettu Golgatan ristillä.

PÄÄSEVÄTKÖ KAIKKI TAIVAASEEN?

Onko sitten niin, että kaikki pelastuvat tämän uhrin ansiosta, jos tuo sovitustyö koskee jokaista ihmistä? Valitettavasti ei!

Jumala on hyvin selkeästi ilmoittanut ainoan keinon vapautua tuomiosta: ”Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat” (1. Kor. 1:21).

Tarvitaan siis ”hullutuksen” eli risitin sovitustyön saarnaaminen kaikille ihmisille. Vapautuminen tuomiossa tapahtuu evankeliumin julistamisen avulla. Evankeliumin saarna synnyttää puolestaan ihmisessä uskon Kristukseen. Usko tuo Jeesuksen ihmisen elämään ja vapauttaa hänet kaikesta synnistä ja tuomiosta. Uskon kautta me olemme siis vapaat rangaistuksesta ja kadotuksesta.

Syntien anteeksiantamiseksi meidät on myös kastettu Kristukseen. Näinhän Raamattu kehottaa: ”Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntyneenne annettaisiin anteeksi” (Ap. t. 2:38). Usko ja kaste pelastavat ihmisen tuomiosta ja helvetistä: ”Joka uskoo ja kastetaan, pelastuu” (Mark. 16:16).

KRISTITTY ODOTTAA VIIMEISTÄ TUOMIOTA ILOITEN

Jos hylkäämme ajatuksen viimeisestä tuomiosta, teemme Jumalasta valehtelijan. Silloin hänen sanansa ei pitäisi paikkaansa. Silloin hän ei myöskään olisi pyhä eikä oikeudenmukainen vaan lepsu armahtelija.

Viimeisen tuomion hylkääminen antaa myös väärän kuvan pelastumisesta. Me emme pelastu automaattisesti. Meidän on tärkeä kuulla puhdasta evankeliumin sanaa, joka vakuuttaa meille Kristuksen sovitustyötä ja syntien täydellistä anteeksisaamista. Näin meidän ei tarvitse pelätä tuomiota, vaan saamme iloinen ja turvallisesti odottaa Kristuksen paluuta ja iankaikkista autuutta.

VÄGEN, SANNINGEN OCH LIVET

OTTO GRANLUND SAMULI SIHKAVIRTA

Jesus sade: "Jag är vägen, sanningen och livet."
På bilden Jesu väg ner till Getsemane i Jerusalem.

Knappast kunde ståthållaren Pontius Pilatus ana hur vida känd han skulle bli när en man fördes fram inför honom för att dömas. Knappt kunde han gissa att folk, runt om i världen, ännu knappt tvåtusen år senare skulle läsa hans ord och fundera vad det är som Pilatus menar. Mannen som skulle dömas talar om sanningen, varpå Pilatus svarar med en fråga: "Vad är sanning?" (Joh 18:38)

Vad menar Pilatus? Var han seriös med sin fråga, ville han verkligen veta svaret? Antagligen inte, eftersom han direkt därefter avbröt diskussionen genom att gå ut. Kanske Pilatus var sarkastisk? Kan man verkligen tala om endast *en* sanning, så som den anklagade mannen gör? Eller var Pilatus fråga ett uttryck för hans existentiella frustration? Folk som gör anspråk på sanningen hade han mött tidigare. Vem kan urskilja sanningen mitt bland alla uppfattningar, fastän man erkänner att det finns en en-

da sanning? Hur skulle Pilatus i den stunden kunna avgöra om mannen talar sanning eller inte?

VAD ÄR SANNING?

Pilatus är död sedan länge tillbaka, men frågan kvarstår: Vad är sanning? Folk bemöter den frågan på olika sätt. En del tar den som ett skämt, andra ser den som en källa till frustration. Men under ytan kan frågan gnaga, om man tar sig tid för att fundera närmare på den. Även om det finns många uppfattningar om vad som är sant kan det väl ändå inte finnas flera sanningar?

Alla påståenden om livet och döden kan inte stämma, hur man svarar är inte godtyckligt. Med tanke på det jag möter i livet och med tanke på det faktum att jag en dag ska gå in i döden, har jag verkligen råd att nonchalera den här frågan? Om döden inte är ett definitivt slut och om det här livet på något sätt påverkar min tillvaro efter döden, är det inte då rätt våghalsigt att endast skaka av sig frågan, som om den inte fanns?

HURDAN ÄR VÄGEN TILL DET EVIGA LIVET?

Den ena frågan leder till fler frågor. Hur kan jag påverka mitt eviga öde, eller kan jag det över huvud taget? Var går den rätta *vägen*, det vill säga hur ska jag leva här och nu för att en gång, bortom dödens gräns, få leva för evigt?

Här ger världens religioner många olika svar. Men ett gemensamt drag för de flesta är att de menar att lever man anständigt och följer vissa bud, då har man större chans att få en god tillvaro i livet efter detta. Gör rätt, så får du leva. Ta hänsyn till andra, så ska det gå dig väl. Var from, så ska du se att det blir bra.

Det kanske ser bra ut till en början, men sedan uppstår det igen nya frågor. Har jag verkligen gjort *tillräckligt* rätt? Har jag tagit hänsyn till alla, har jag varit tillräckligt uppoffrande av mig? Eller hur är det med min fromhet, var den ändå bara ett uttryck för skenlighet? Om allt hänger på mig och det jag gör, kan jag i så fall någonsin få frid på riktigt?

VÄGEN, SANNINGEN OCH LIVET

Mannen som stod inför Pilatus hade dock en lite annan infallsvinkel på de stora frågorna gällande livet och döden. När han talar om *vägen*, då talar han inte om vad du kan göra, utan han pekar på sig själv. Då han talar om livet, då binder han inte det eviga livet till hur from och god du lyckats vara. I stället vänder han blicken till sig själv. San-

ningen är enligt honom något fast och säkert, den är en enda och han vittnar om den – ja, mer än så. Mannen som blev dömd, Jesus Kristus, säger om sig själv: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:6)

Anspråket är stort och exklusivt. Ingen kan bli frälst, räddad, om det inte sker i och genom Jesus Kristus. Men i honom har vi en säker väg fram till målet. I honom har vi det eviga livet i gemenskap med Gud. Bland all världens sanningsanspråk har vi i Jesus en som inte endast talar om sanningen, utan som *är* själva sanningen.

Hur kan det stämma? Gud visste att vi människor inte klarar av att göra rätt för oss, han visste också att vi på inget sätt på egen hand kan hitta den rätta vägen bland världens alla uppfattningar och rena lögnar. Han visste också att vi därför inte kan nå fram till honom, men ändå ville han ha oss hos sig själv.

Därför kom Jesus till världen. Därför lät han sig också bli dömd till döden av Pilatus, för att han på korset skulle ta straffet för *allt* det som vi gjort oss skyldiga till. Därför har Jesus också kommit till oss för att ge förlåtelse och för att ta oss till det eviga livet. Fokus ligger alltså inte längre på oss och det vi kan göra, utan på honom som gjort allt för oss och som möter oss för att göra oss delaktiga av honom själv. I Jesus har vi den säkra grund som håller så väl i livet som i döden.

GUD SJÄLV HAR FÖRSONAT VÅRA SYNDER

✍️ PATRIK SAVIARO

Annika och André Björkskog, gifta sedan 2008, bor i byn Ytteresse där de har bott sedan 2011. André jobbar till vardags som elektriker och Annika är till yrket socialarbetare men är för tillfället hemma på vårdledighet och tar hand om deras två pojkar Elia, 5 år, och Ludvig, 2 år.

De har båda sin andliga bakgrund i den Laestadian-ska väckelsen där de fortfarande är medlemmar och aktiva i den lokala bönehusföreningen bl.a. med missionsarbetet som bedrivs i Ryssland.

EN FÖRSAMLING ÄR VIKTIG

När det gäller deras förhållande till bönehuset ser de S:t Jakobs lutherska församling som sin församling medan bönehuset i viss mån fungerar som en bibelstudiegrupp som samlas på söndag eftermiddag. Lite på samma sätt som i väckelsens början där man såg sina egna samlingar som ett tillägg till församlingslivet man levde i kyrkan.

André påpekar att de under hela sin tid som gifta har hållit det som viktigt att ha en luthersk församling där de kan delta i högmässan. Under en tid när paret bodde i Helsingfors gick de till en församling i Åggelby och fick där en djupare insikt i den kristna tron och vad det innebär att vara luthersk kristen, samtidigt gav det även en fördjupad uppskattning av högmässan där de får ta emot vad Gud vill ge.

VARFÖR MISSIONSSTIFTET?

Ändå har frågan kring var-

för man skulle välja just Missionsstiftet inte alltid varit helt självklar och enkel. Det är ju ett faktum att även om folkkyrkan i stort liberaliserats och har på många punkter frångått sin bekännelse så finns det fortfarande här och var lokalförsamlingar som fortfarande vill hålla fast vid den lutherska bekännelsen, trots biskoparna och kyrkomöten och deras avfall från bekännelsen.

Hur kommer det sig då att de båda varit med i S:t Jakob ända sedan församlingen startade för snart sex år sedan? De kom båda med genom en familjemedlem redan när de första bibelstudierna om kyrkans sju kännetecken hölls och har sedan dess varit aktiva medlemmar. I dags läge är André en av kyrkvårdarna och har nyligen även gått in i uppgiften som kantor medan Annika tjänar församlingen som en av församlingens söndagsskollärare.

VÄNFAMILJ OCH VARDAGSMISSION

Att familjen är mycket intresserad av missionsarbete och att möta människor av olika kulturer är något som tydligt kommer fram när man talar med Annika och André. Familjen fungerar som vänfamilj till en muslimsk flyktingfamilj från Syrien och den vänskap som finns mellan familjerna är något som de båda talar varmt om. Hittills har kontakten till familjen varit i princip en gång i veckan, där en paus på två veckor varit den längsta hittills.

När jag frågar hur det kommer sig att de valt att

bli vänfamilj säger de att det beror på intresset för att möta andra människor och få hjälpa dem att integreras i samhället, men naturligtvis finns deras kristna tro även med i bilden. Det är oundvikligt att ens tro och övertygelse syns i hur man lever sitt liv, men även vid diskussioner med andra människor. Detta är något som gäller för Annika och André som konfessionella luthera-

har de fått dela med sig om hoppet de har i Kristus, att Gud själv har försonat deras synder och därför behöver de inte prestera något inför Gud.

Både André och Annika förstår vikten av respekt och vänskap med människor av annan tro och kultur om man vill försöka nå dem med det kristna budskapet om Jesus som världens Fräl-sare. Man kan inte räkna

Familjen Björkskog är aktiva medlemmar i S:t Jakobs lutherska församling.

ner men även för den syrisk-familjen som muslimer.

Att det finns några gemensamma nämnare mellan familjerna och deras Guds-tro är självklart men även att det finns väldigt skillnader. Under inga omständigheter kan man säga att det handlar om samma Gud eller frälsningsväg. När det gäller frågan om frälsningsvisshet har den syrisk-familjen uttryckt sin förundran över hur Annika och André kan vara så säkra på att de är frälsta, hur vet de att de gjort tillräckligt. Här

med att en person omvänds på några minuter även om Gud i sin allmakt kan låta även ett sådant under inträffa. I normala fall och från mänskligt håll sett måste det få ta sin tid, man måste vara respektfull även om man har olika åsikt och världs-åskådning. Vill man lära känna människor från andra kulturer och samtidigt fundera över varför man själv tänker och tror som man gör rekommenderar André med glädje att man blir vänfamilj.

KATEKISMUS: KRISTITYN KÄSIKIRJA

✍ JOHN T. PLESS, LYHENTÄEN KÄÄNT. SAMULI SIIKAVIRTA 📷 © CPH

Martti Luther on vaikuttanut kirkkomme perintöön muun muassa Vähän katekismuksen kautta. Vuodesta 1518 lähtien Luther saarnasi säännöllisesti ”katekismuksesta” eli kristillisen opin perusosista (apostolisesta uskontunnustuksesta, Isä meidän -rukouksesta ja kymmenestä käskystä) siinä järjestyksessä kuin ne oli peritty aiemmilta sukupolvilta. Lopulta näistä katekeetisista saarnoista tuli Ison katekismuksen pohja, ja ne kiteytyivät Vähässä katekismuksessa. Vähästä katekismuksesta (1529) tuli pian ”kansanraamattu”, kuten Yksimielisyyden ohje luonnehtii, koska se sisältää ”suppeassa muodossa kaiken, minkä Pyhä Raamattu esittää laveasti siitä, mitä kristityn on pelastuakseen tiedettävä”.

RAAMATUN KÄYTTÖOPAS

Vähä katekismus on uskovien kuninkaallisen papiston käsikirja. Siten Vähällä katekismuksella on ainakin kolme merkitystä kristitylle. Ensiksi Vähä katekismus on ”Raamatus käyttöopas”. Toisin sanoen Vähä katekismus on ”terveelliset sanat”, joita apostoli Paavali kehottaa Timoteusta seuramaan (2. Tim. 1:13). Vähä katekismus ei ole ainoastaan kokoelma elintärkeitä oppeja, vaan kristillisen opin malli ja muoto. Kymmenen käskyä tulevat ensin, sillä laki näyttää meille synnin. Apostolinen uskontunnustus tulee kymmenen käskyn jälkeen, sillä evankeliumi tulee lain jälkeen. Uskontunnustuksessa tunnustetaan yksi tosi Jumala: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Sekä Isä luomisen lahjoineen että Henki uskoa luovine ja ylläpitävine lahjoineen tunnustetaan suhteessa Poikaan ja hänen lunastuksen lahjaansa. Isä meidän tulee seuraavaksi – se rukoillaan vastauksena uskontunnustukseen, sillä se on uskon rukous. Lahjat, jotka tunnustetaan toisessa ja kolmannessa uskonkappaleessa annetaan konkreettisesti pyhässä kasteessa, pyhässä synninpäästössä ja alttarin sakramentissa. Päivittäiset rukoukset ja huoneentau-

lut ovat kristinopin kuuden pääosan liitteitä.

Toiseksi Vähä katekismus on rukouskirja. Avatessaan meille rukousta, jonka Herramme antoi opetuslapsilleen Vähä katekismus ei ainoastaan opeta meille, mitä kristillinen rukous on; Vähä katekismus antaa rukouksiimme päivärutmin rakenteen (aamulla, illalla ja aterioilla). Pastori Wilhelm Loehe on esittänyt, että kaikista kristikunnan katekismuksista vain Vähä katekismus soveltuu rukoil-tavaksi. Katekismuksella on liturginen

käyttötarkoitus, sillä se keskittyy kristinoppiin doksologisesti rukouksessa ja ylistyksessä. Tästä on kyse Martti Lutherin katekismusvirrissä.

Kolmanneksi Vähä katekismus on kastetun elämän käsikirja. Luther kirjoittaa teoksessaan *Kristityn vapaudesta*, ”ettei kristitty elä itselleen, vaan Kristukselle ja lähimmäiselleen, Kristukselle uskossa, lähimmäiselleen rakkaudessa. Uskossa hän kohottautuu ylös Jumalaan ja rakkaudessa hän taas laskeutuu alas Jumalasta”. Aivan niin kuin katekismuksen kuusi pääosaa vetävät meidät Kristukseen, huoneentaulutkin vetävät meitä lähimmäisemme elämään sen konkreettisissa paikoissa seurakunnassa, esivallassa, perheessä ja työpaikalla. Elämällä uskosta Kristukseen kristitty antaa itsensä rakkaudessa lähimmäisellensä monien kutsumustensa mukaisesti. Niin kuin Kristus antaa itsensä meidän edestämme ruumiissaan ja veressään lunastukseen meidät kaikesta kurjuudesta,

niin meidänkin tulee antaa itsemme lähimmäisellemme.

KODIN KASVATUKSEN TUKI

Luther valmisti katekismuksensa pitääkseen pastorina huolta Jumalan kansasta. Vuoden 1528 tarkastusmatkat Saksin seurakuntiin paljastivat, kuinka kipeästi niin pastorit kuin kansakin olivat katekeesin eli kristinopin opetuksen tarpeessa. *Voi hyvä Jumala sitä surkeutta, minkä olen saanut nähdä! Tavallinen kansanmieshän ei varsinkaan maaseudulla tiedä kristinopista yhtään mitään, ja valitettavasti myös monet papit ovat jokseenkin taitamattomia ja kyvyttömiä opettamaan. Kaikkien heidän kuitenkin pitäisi olla kristittyjä, kastettuja ja pyhän ehtoollisen sakramentin nauttijoita, vaikka eivät osaa Isä meidän -rukousta, uskontunnustusta eivätkä kymmentä käskyä. He antavat elämänsä kuluu niin kuin tyhmän karjan ja järjettömien sikojen elämä kuluu. Evankeliumin tultua nyt julki he ovat silti oppineet todella mestarillisesti väärinkäyttämään kaikkea vapautta.* (Vähän katekismuksen esipuhe)

Esipuheesta ei usein huomata Lutherin kolmisäikeistä katekeesin rakennetta. Joidenkin aikamme pedagogien harmiksi Luther aloittaa tekstistä. Hän lausuu kolme tärkeää seikkaa: ”(1) Saarnaajan on ennen kaikkea varottava ja vältettävä monenlaisia, toisistaan poikkeavia sanamuotoja (...). Hänen on valittava yksi ainoa muoto, pysyttävä siinä ja käytettävä sitä vuodesta toiseen. (...) (2) Sitten kun he ovat nämä kohdat oppineet hyvin ulkoa, opeta heidät ymmärtämään niiden merkitys. (...) (3) Kun olet opettanut heille tällaisen Lyhyen katekismuksen, ota käyttöösi Iso katekismus sekä rikastuta ja laajenna heidän ymmärrystään.” Näiden periaatteiden kautta Lutherin tarkoituksena oli, että pastorit opettaisivat laumaansa, jotta perheen pää osaisi opettaa perhettään.

Kirjoitus on alunperin ilmestynyt lehdes-sä For or the Life of the World 4/2000.

"Armasta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi." (Ef. 2:8–9)

Armasta pelastuminen tarkoittaa juuri sitä, etten minä ole ansainnut pelastustani. Toisin sanoen Jumala ei nähnyt minun elämässäni mitään sellaista hurskautta, hyvyttä tai kuuliaisuutta, jonka perusteella olisin ansainnut päästä taivaaseen. Raamatun mukaan asia on juuri päinvastoin: synnin tähden olisin ansainnut elämälläni iankaikkisen kadotuksen.

Kyse ei ole ainoastaan niistä rumista ja karkeista synneistä, jotka itsekin elämästäni huomaa ja tunnistan. Raamatun mukaan synti on paljon syvempi asia. Synti asuu minussa ja vaikuttaa kaikissa ajatuksissani, teoissani ja motiiveissani. Paavalin sanoin "minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani asu mitään hyvää." (Room. 7:18) Parhaimmatkin tekoni ovat siis synnin tahrimia. Jumalan kunnian sijasta etsin kiitosta itselleni.

Minun pelastukseni on Jumalan lahja. Tuon lahjan Hän antaa minulle omistettavaksi uskon kautta. Myös uskon syntyminen ihmissydämessä on Jumalan teko. (Joh. 6:29) Kyse ei siis ole minun päätöksistäni tai ratkaisuistani. Jeesus tuli vuokseksi alas taivaasta, vaikka en sitä häneltä edes pyytänyt. Hän syntyi ihmiseksi ennen kuin olin itse vielä syntynyt. Jeesus otti syntini päällensä ristillä, vaikka en itse syntieni suuruutta osannut nähdä tai katua. Jeesus kärsi puolestani häpeän ja rangaistuksen, enkä minä sitä ymmärtänyt edes hävetä. Minun itsekkään ja ylpeän sydämeni hän herätti sanallaan kuulemaan pelastuksen evankeliumin.

Kun ajattelen tätä Jumalan armon suuruutta elämässäni, huomaa, ettei minulle jäänyt paljon ylpeilemisen aihetta. Jumala ei pelastanut minua tekojeni tähden, vaan niistä huolimatta. Minulla oli Jeesukselle annettavana ainoastaan paljot syntini. Niitäkin olen kyllä yrittänyt peitellä ja selitellä pieniksi.

Siksi en voi kerskata muusta kuin sinusta, Herrani. Sinussa minulla on kaikki.

Enempää en koskaan voisi saada, ja mikään vähempi ei minulle olisi riittänyt. Tiedän, että pelastukseni lepää hyvissä käsissä; sinun käsissäsi. Kun elämässäni horjun, sinun ristisi pysyy yhä paikallaan. Kun epäröin, sinä et valintaasi ja kutsu-mistasi kadu. Kun väsyn toisiin ihmisiin, vaikeaan matkantekoon ja itseenikin, sinä, Jeesus, yhä jaksat minua. Kannoithan koko elämäni painon ristille asti.

Jeesus, minä tiedän, ettet sinä aio luovuttaa suhteeni. Enemmän sinä luovuit taivaasta. Et sinä varjellut omaa henkeäsi, vaan minun. Sitä haavasi julistavat.

Se on armoa ja se on lahjaa. Ja se on kaikki minua varten.

Markus Nieminen

JUMALA TARTTUI JUOPPOON

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Eero Kaumi on tuttu näky Turun Pyhän Paavalin luterilaisen seurakunnan messussa. Lempeät kasvot ja iloa täynnä oleva nauru tervehtivät monesti kirkkoon tulijoita aulassa ennen messua. Nykyään Eero on seurakunnan tukipilari ja luottohenkilö, mutta näin ei ole aina ollut.

Eero syntyi turkulaiseen uskovaan kauppiaisperheeseen vuonna 1943, esikoispoikana. Perhe kuului helluntaiystäviin. Liike oli tunnettu vanhoillisuudestaan ja konservatiivisista arvoistaan. Perheen arkeen kuuluivat seurakunta, kiertelevät saarnamiehet ja herätyskokoukset.

OPPIKOULUN HALKOPINO

Eeron ollessa noin 13-vuotias koulula järjestettiin juhlat lauantaina. Eeron ystävä oli ilmeisesti varastanut kotoaan puolentoista litran viskipullon, jonka pojat jakoivat koulun pihalla olevan halkopinon takana.

- Muistan aina ensimmäisen huikani. Olin kuullut, että viski on hyvää ja ajattelin, että sen täytyy maistua hyvältä. Juoma maistui kauhealta, mutta en kehdannut tunnustaa sitä sillä tahdoin näyttää mieheltä ystäväni silmissä, Eero kertoo.

Mutta jotain sellaista tapahtui, minä Eero ymmärsi vasta jälkepäin. Eero kertoo, kuinka arasta ja ujosta pojasta tuli rohkeaa, kova ja räväkkä. Vaikutus tuntui niin hyvältä, että nuori Eero oli heti koukussa. Eerosta ei tullut juoppoa heti, mutta aina kun oli viinaa, sitä käytettiin päihtymistarkoituksessa. Näin alkoholi antoi vähitellen sisällön elämään.

ELÄMÄN ALAMÄKI

33-vuotiaana Eeron ”selvä päivä” oli, kun hän otti kassillisen kaljaa. Tämöisinä päivinä hän ajoi autoa ja suoritti normaaleja arkiaskareita, kuten perheenisän tehtäviä ja yrityksen asioita. Tämä johti ongelmiin töissä. Eero

Eero Kaumi löysi tien kotiin.

ro ei pystynyt enää hoitamaan yritystään. Perheenkin kanssa tuli ongelmia ja Eero oli paljon poissa kotoa. Lopulta tilanteesta tuli niin paha, että Marja-vaimo haki avioeroa, ja pariskunta muutti erilleen.

Eero muutti sinä kesänä mökille evakkoon ja yritti lopettaa juomisen. Toisin kuitenkin kävi.

- En ikinä elämäni aikana juonut niin paljon kun sinä kesänä, Eero tunnustaa.

Näin lahjakas nuori mies oli menettänyt uskonsa, perheensä ja elantonsa.

RAITISTUMINEN OLI ALKU ELINIKÄISELLE KASVAMISELLE

Edelleen kuulee monesti Eeron kirkossa puhuvan itsestään juoppoista. Aluksi tämä avoimuus saattaa hämentää, mutta kun kuulee tarinan tämän takana, ymmärtää paremmin, miksi hän sanoo näin. Alkoholin myötä usko, perhe ja elanto oli mennyt, ja jäljelle jäi vain ajatus lähestyvästä kuolemasta.

Ajatus kuolemasta aiheutti kovasti ahdistusta, ja Eero yritti epätoivoisesti rukoilla, että jos Jumala on olemassa, hän pelastaisi Eeron alkoholista. Aluksi mitään ei tapahtunut. Jonkin ajan kuluttua Eero rukoili uudestaan, ja taas: ei mitään vastausta.

Yhtenä iltana, kun Eero oli sekoittamassa ”unilääkettä” itselleen, huone täyttyi kirkkaudella ja hän kuuli lempeän äänen sanovan hänelle kahteen kertaan: ”Eero, sinun ei tarvitse enää juoda”.

- Opin tästä evankeliumin, että sain tulla kolmen promillen kestokännissä Herramme luokse, ja Herra sanoi siihen: ihanaa että tulit, koska muuten et olisi tullut, Eero tiivistää.

Vaikka tämä oli ihmeellinen kokemus, Eero kuitenkin muistuttaa, että raitistuminen oli alku elinikäiselle oppimiselle ja kasvamiselle seurakunnan yhteydessä. Tähän meitä jokaista kutsutaan riippumatta siitä, millainen tausta ja elämäkokemus meillä on.